

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

RIMVYDAS NORKUS

της 30ής Ιανουαρίου 2025¹

Υπόθεση C-364/23 P

ZR

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης

«Αίτηση αναιρέσεως – Υπαλληλική υπόθεση – Διοργανική μετάταξη – Αίτηση μετάταξης δυνάμει του άρθρου 8 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατόπιν προκήρυξης κενής θέσης – Απόρριψη της αίτησης – Επιρροή της σειράς προτεραιότητας που προβλέπεται στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ – Πλάνη περί το δίκαιο»

1. Η υπό κρίση υπόθεση αποτελεί αφορμή για την ανάλυση του ζητήματος το οποίο βρίσκεται στο επίκεντρο της αιτήσεως αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 29ης Μαρτίου 2023, ZR κατά EUIPO (T-400/21, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2023:169), και το οποίο αφορά τη διοργανική κινητικότητα και, ειδικότερα, τη σχέση των διατάξεων σχετικά, αφενός, με την αίτηση μετάταξης υπαλλήλου μετά την απόσπασή του σε άλλο θεσμικό όργανο της Ένωσης² και, αφετέρου, με τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί για την πλήρωση των κενών θέσεων εντός του οργάνου αυτού.

I. Το νομικό πλαίσιο

2. Το νομικό πλαίσιο που διέπει την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως καθορίζεται από τις ακόλουθες διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ, Ευρατόμ) 1023/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2013 (ΕΕ 2013, L 287, σ. 15, στο εξής: ΚΥΚ), και όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της κύριας δίκης.

3. Το άρθρο 4 του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«Οι διορισμοί ή οι προαγωγές έχουν ως αντικείμενο μόνο την πλήρωση κενής θέσεως, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από τον παρόντα κανονισμό.

¹ Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

² Η αναφορά σε ένα θεσμικό όργανο στις παρούσες προτάσεις νοείται ως αναφορά και στα άλλα όργανα της Ένωσης.

Κάθε κενή θέση σε όργανο γνωστοποιείται στο προσωπικό του οργάνου αυτού, μόλις η αρμοδία για τους διορισμούς αρχή αποφασίσει την πλήρωση της θέσεως.

Εάν η κενή θέση δεν είναι δυνατόν να πληρωθεί με μετάθεση, διορισμό σε θέση σύμφωνα με το άρθρο 45α ή προαγωγή γίνεται κοινοποίηση στο προσωπικό των άλλων οργάνων και/ή διοργανώνεται εσωτερικός διαγωνισμός».

4. Το άρθρο 8 του ΚΥΚ προβλέπει τα εξής:

«Ο υπάλληλος που έχει αποσπασθεί σε άλλο όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δύναται μετά την πάροδο εξαμήνου να ζητήσει τη μετάταξή του στο όργανο αυτό.

Αν γίνει δεκτή η αίτηση αυτή, με κοινή συμφωνία του οργάνου από το οποίο προέρχεται ο υπάλληλος και του οργάνου στο οποίο έχει αποσπασθεί, ο υπάλληλος τότε θεωρείται ότι περάτωσε την ενωσιακή του σταδιοδρομία στο τελευταίο αυτό όργανο. Η μετάταξη αυτή δεν έχει ως συνέπεια την εφαρμογή των οικονομικών διατάξεων που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό επ' ευκαιρία της οριστικής λήξεως των καθηκόντων του υπαλλήλου σε ένα από τα όργανα της Ένωσης.

[...]

5. Το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«Για την πλήρωση κενής θέσης σε όργανο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, εξετάζει προηγουμένως:

α) τις δυνατότητες πλήρωσής της με:

- i) μετάθεση, ή
 - ii) διορισμό σύμφωνα με το άρθρο 45α, ή
 - iii) προαγωγή
- εντός του οργάνου,

β) αν έχουν ληφθεί αιτήσεις για μετάθεση από υπαλλήλους του ίδιου βαθμού σε άλλα θεσμικά όργανα, και/ή

γ) αν έχει σταθεί αδύνατη η πλήρωση της κενής θέσης με τις προαναφερθείσες δυνατότητες των στοιχείων α) και β), αν πρέπει να ληφθούν υπόψη κατάλογοι κατάλληλων υποψηφίων υπό την έννοια του άρθρου 30, λαμβανομένων υπόψη, όπου είναι σκόπιμο, των σχετικών διατάξεων για τους κατάλληλους υποψηφίους που περιλαμβάνονται στο παράρτημα ΙΙΙ, και/ή

δ) αν πρέπει να διεξαχθεί εσωτερικός διαγωνισμός στο θεσμικό όργανο, ανοιχτός μόνο σε μόνιμους και έκτακτους υπαλλήλους όπως ορίζονται στο άρθρο 2 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

ή αν πρέπει να κινήσει τη διαδικασία διαγωνισμών βάσει προσόντων ή εξετάσεων ή ταυτόχρονα βάσει προσόντων και εξετάσεων. [...]

[...]»

6. Το άρθρο 110, παράγραφος 1, του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«Οι γενικές διατάξεις για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης εκδίδονται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κάθε θεσμικού οργάνου κατόπιν διαβουλεύσεων με την επιτροπή προσωπικού και την επιτροπή κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης».

II. Το ιστορικό της διαφοράς

7. Το ιστορικό της διαφοράς, όπως εκτίθεται από το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 2 έως 13 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, μπορεί να συνοψιστεί, κατ' ουσίαν, ως εξής.

8. Η αναιρεσείουσα, υπάλληλος βαθμού AD 5 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, αποσπάστηκε, κατόπιν αιτήσεώς της, στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), σύμφωνα με το άρθρο 39 του ΚΥΚ, από τις 16 Σεπτεμβρίου 2013. Εκτέλεσε τα καθήκοντά της, καταρχάς, ως βοηθός σε θέματα διανοητικής ιδιοκτησίας υπό την ιδιότητα του έκτακτου υπαλλήλου δυνάμει του άρθρου 2, στοιχείο α', του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, στη συνέχεια, ως ειδική σε θέματα διανοητικής ιδιοκτησίας υπό την ιδιότητα του έκτακτου υπαλλήλου βαθμού AD 6 από 1ης Μαρτίου 2019.

9. Στις 10 Μαρτίου 2020 το EUIPO εξέδωσε, εσωτερικά, πρόσκληση εκδήλωσης ενδιαφέροντος, με σκοπό τον διορισμό ως υπαλλήλων του EUIPO, μεταξύ άλλων, υπαλλήλων που έχουν αποσπαστεί σε αυτό (στο εξής: πρόσκληση εκδήλωσης ενδιαφέροντος) στο πλαίσιο της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων (στο εξής: ετήσια διαδικασία μετατάξεων). Η πρόσκληση αυτή διευκρίνιζε ότι ήταν ανοικτή σε όλα τα επαγγελματικά προφίλ, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που σχετίζονται με τη διανοητική ιδιοκτησία. Το EUIPO διευκρίνιζε στο συγκεκριμένο έγγραφο ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) θα εξέταζε τις υποψηφιότητες λαμβάνοντας υπόψη το συμφέρον της υπηρεσίας και με βάση κριτήρια όπως: i) τις βασικές θέσεις ή γνώσεις εντός του EUIPO, ii) τη σταδιοδρομία και τις επιδόσεις στο EUIPO, iii) τις υφιστάμενες δυνατότητες στον πίνακα προσωπικού, iv) τις δημοσιονομικές επιπτώσεις και v) την εναπομένουσα διάρκεια της σύμβασης ή την εναπομένουσα περίοδο ισχύος των εφεδρικών πινάκων επιτυχόντων.

10. Η αναιρεσείουσα ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση εκδήλωσης ενδιαφέροντος εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, ήτοι στις 31 Μαρτίου 2020, ζητώντας τη μετάταξή της στο EUIPO σύμφωνα με το άρθρο 8 του ΚΥΚ. Διευκρίνισε ότι πληρούσε τα ανωτέρω κριτήρια και ότι η ενδεχόμενη μετάταξή της θα ήταν σύμφωνη προς το συμφέρον της υπηρεσίας του EUIPO.

11. Στις 28 Απριλίου 2020 το EUIPO δημοσίευσε την προκήρυξη κενής θέσης IM/FT&TA/20/47/AD/OD για μόνιμους ή έκτακτους υπαλλήλους των βαθμών AD 5 έως AD 8 για την πλήρωση θέσης ειδικού σε θέματα διανοητικής ιδιοκτησίας (στο εξής: κενή θέση).

12. Στις 12 Μαΐου 2020 η αναιρεσείουσα υπέβαλε την υποψηφιότητά της στο πλαίσιο της ως άνω προκήρυξης κενής θέσης. Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου το οποίο απέστειλε την ίδια ημέρα στην ΑΔΑ, η αναιρεσείουσα αναφέρθηκε στην εν λόγω προκήρυξη και ζήτησε, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, να μεταταχθεί στο EUIPO, σύμφωνα με τα άρθρα 8 και 29 του ΚΥΚ (στο εξής: επίμαχη αίτηση).

13. Με απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2020 η ΑΔΑ απέρριψε την επίμαχη αίτηση (στο εξής: επίδικη απόφαση).

14. Στις 5 Νοεμβρίου 2020 το EUIPO προσέλαβε έκτακτο υπάλληλο, ο οποίος επελέγη κατόπιν δημοσίευσης εξωτερικής προκήρυξης πρόσληψης, με σκοπό την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα, με έναρξη ασκήσεως καθηκόντων από 1ης Δεκεμβρίου 2020.

15. Στις 8 Δεκεμβρίου 2020 η αναιρεσείουσα υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της επίδικης απόφασης, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση της 22ας Μαρτίου 2021 (στο εξής: απόφαση περί απορρίψεως της ένστασης).

III. Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

16. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 2 Ιουλίου 2021, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης απόφασης και, εφόσον παρίστατο ανάγκη, της απόφασης περί απορρίψεως της ένστασης.

17. Προς στήριξη της προσφυγής της, προέβαλε τρεις λόγους, οι οποίοι αφορούν, ο πρώτος, παράβαση των άρθρων 4, 8, 27, 29 και 110 του ΚΥΚ και παραβίαση των αρχών της συνέχειας της σταδιοδρομίας και της συγκριτικής συνεκτίμησης των προσόντων των υπαλλήλων της Ένωσης καθώς και της αρχής της διαφάνειας, ο δεύτερος, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης και, ο τρίτος, παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης και του καθήκοντος μέριμνας, με αποτέλεσμα την ύπαρξη πρόδηλου σφάλματος εκτίμησης κατά τη στάθμιση των εμπλεκόμενων συμφερόντων.

18. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τους τρεις λόγους ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, την προσφυγή στο σύνολό της. Ειδικότερα, σε σχέση τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, καταρχάς, όσον αφορά την επίμαχη αίτηση, ότι, λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που αφορούν το γράμμα, το περιεχόμενο και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, η αίτηση αυτή πρέπει να χαρακτηριστεί ως «αίτηση μετάταξης», κατά την έννοια του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ. Στη συνέχεια, έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι μια τέτοια αίτηση που αφορά διοργανική μετάταξη δεν μπορεί, από τη φύση της, να θεωρηθεί ότι αποσκοπεί στην πλήρωση κενής θέσης για την οποία δημοσιεύθηκε σχετική προκήρυξη. Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το EUIPO, στο πλαίσιο της εξέτασης της αίτησης αυτής, δεν ήταν υποχρεωμένο να λάβει υπόψη ούτε το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο β', ούτε το άρθρο 4 του ΚΥΚ, στο μέτρο που, κατά την κρίση του, οι δύο αυτές διατάξεις αφορούν μόνον την ενημέρωση των υπαλλήλων των άλλων οργάνων για τις κενές θέσεις. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως της αναιρεσείουσας ήταν αβάσιμος και εν μέρει αλυσιτελής, όσον αφορά τις αμφισβητήσεις σχετικά με την ετήσια διαδικασία μετατάξεων.

19. Όσον αφορά τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, αφενός, ότι η κατάσταση της αναιρεσείουσας είτε δεν ήταν συγκρίσιμη είτε ήταν διαφορετική από εκείνη που αναφέρεται στην επιχειρηματολογία της. Σε κάθε περίπτωση, όσον αφορά την εξέταση της αίτησής της, η οποία υποβλήθηκε εκτός του πλαισίου της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων, δεν συνεπαγόταν ότι η Διοίκηση θα την έκανε δεκτή. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η επίδικη απόφαση ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και εκδόθηκε χωρίς πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης και σύμφωνα με το καθήκον μέριμνας.

IV. Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

20. Με την αίτηση αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να κρίνει τα αιτήματά της στην υπόθεση T-400/21 παραδεκτά και βάσιμα και, κατά συνέπεια,
- να ακυρώσει, κατ' ουσίαν, την επίδικη απόφαση ή, άλλως, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου αυτό να αποφανθεί, και
- να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

21. Το EUIPO ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της ως προδήλως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη και
- να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα τόσο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και όσο της παρούσας διαδικασίας.

22. Σύμφωνα με το άρθρο 76, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του, το Δικαστήριο αποφάσισε να μη διεξαχθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση.

V. Νομική ανάλυση

23. Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει τρεις λόγους. Κατόπιν αιτήματος του Δικαστηρίου, οι παρούσες προτάσεις θα επικεντρωθούν στους δύο πρώτους λόγους αναιρέσεως. Ωστόσο, πριν εξεταστεί το βάσιμο των λόγων αυτών, θα πρέπει να εξεταστούν οι αμφιβολίες που διατύπωσε το EUIPO ως προς το παραδεκτό της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

A. Επί του παραδεκτού

24. Το EUIPO αμφισβητεί το παραδεκτό της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως για τον λόγο ότι αυτή δεν αναφέρει επακριβώς τα αμφισβητούμενα στοιχεία της απόφασης, δεν περιέχει νομικά επιχειρήματα προς στήριξη των λόγων αναιρέσεως, δεν έχει επαρκή συνοχή και δεν είναι κατανοητή και, ως εκ τούτου, αποσκοπεί μόνον στην απλή επανεξέταση της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Θεωρεί ότι το σύνολο της αιτήσεως αναιρέσεως βασίζεται στην προβαλλόμενη εσφαλμένη ερμηνεία της επίμαχης αίτησης. Ωστόσο, κατά την άποψή του, με το επιχείρημα αυτό η αναιρεσείουσα επιδιώκει να μεταβάλει το αντικείμενο της διαφοράς προβάλλοντας, για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου, επιχειρήματα τα οποία δεν είχε προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

25. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως ασκείται παραδεκτώς.

26. Εν προκειμένω, δεν συμμερίζομαι την άποψη του EUIPO ότι, κατ' ουσίαν, η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως είναι, στο σύνολό της, απαράδεκτη. Πράγματι, η αίτηση αναιρέσεως αποσκοπεί στην αμφισβήτηση των κριθέντων από το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, εκθέτει δε τους λόγους και τα νομικά επιχειρήματα με τα οποία η αναιρεσείουσα επιχειρεί να

αμφισβητήσει τα κριθέντα. Ειδικότερα, προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο πλάνη περί το δίκαιο και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών, πλήττοντας με συγκεκριμένο τρόπο τις πτυχές και τις σκέψεις της εν λόγω απόφασης. Πρέπει δε να προστεθεί ότι, όταν ένας διάδικος αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης από το Γενικό Δικαστήριο, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, σε σχέση με διάφορες διατάξεις του ΚΥΚ, είναι βεβαίως δυνατό να εγείρει εκ νέου, στο πλαίσιο της ανααιρετικής διαδικασίας, νομικά ζητήματα τα οποία εξετάστηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου³, διότι άλλως η ανααιρετική διαδικασία θα στερείτο μέρος της σημασίας της.

27. Ούτε οι ισχυρισμοί του EUIPO σχετικά με το απαράδεκτο του «κύριου» επιχειρήματος της αιτήσεως αναίρεσεως όσον αφορά την προβαλλόμενη εσφαλμένη ερμηνεία της αίτησης της ανααιρεσείουσας μου φαίνονται πειστικοί. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τα δικόγραφα της ανααιρεσείουσας ενώπιον του Δικαστηρίου, αυτή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, κατ' ουσίαν, παραμόρφωσε τα στοιχεία της δικογραφίας και, κατά συνέπεια, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό της επίμαχης αίτησης και όσον αφορά τις συνέπειες που απορρέουν από αυτόν. Ωστόσο, τέτοια ζητήματα εξετάζονται από το Δικαστήριο στο πλαίσιο της ανααιρετικής διαδικασίας⁴.

28. Εξάλλου, κατά το άρθρο 170, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η αίτηση αναίρεσεως δεν μπορεί να μεταβάλει το αντικείμενο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δίκης, στο δε πλαίσιο της αιτήσεως αναίρεσεως, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της νομικής λύσης που δόθηκε βάσει των λόγων που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν πρωτοδίκως⁵. Εντούτοις, από την προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει ότι η ανααιρεσείουσα αμφισβήτησε, κατ' ουσίαν, τη μη εξέταση της υποψηφιότητάς της για κενή θέση εργασίας, ο νομικός χαρακτηρισμός της οποίας διευκρινίστηκε με την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Ο χαρακτηρισμός αυτός αμφισβητείται στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναίρεσεως ενώπιον του Δικαστηρίου. Επομένως, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει το EUIPO, το εν λόγω «κύριο» επιχείρημα της ανααιρεσείουσας δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι μεταβάλλει το αντικείμενο της διαφοράς ενώπιον του Δικαστηρίου.

29. Ως εκ τούτου, φρονώ ότι δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ως προς το παραδεκτό της αιτήσεως αναίρεσεως, καθώς και ως προς το παραδεκτό του «κυρίου» επιχειρήματός της. Κατά συνέπεια, θα πρέπει η αίτηση αναίρεσεως να εξεταστεί επί της ουσίας.

B. Επί της ουσίας

1. Παρατηρήσεις επί του πλαισίου της υπόθεσης

30. Πριν αναφερθώ στην ανάλυση των νομικών ζητημάτων που τέθηκαν ανωτέρω, επιθυμώ να διατυπώσω μερικές προκαταρκτικές παρατηρήσεις επί του πλαισίου της υπόθεσης, οι οποίες είναι απαραίτητες για την ορθή κατανόηση του ζητήματος που θα εξετάσει το Δικαστήριο στην υπό κρίση υπόθεση.

³ Απόφαση της 13ης Ιουλίου 2000, Salzgitter κατά Επιτροπής (C-210/98 P, EU:C:2000:397, σκέψη 43).

⁴ Βλ. απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2021, Qualcomm και Qualcomm Europe κατά Επιτροπής (C-466/19 P, EU:C:2021:76, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), και πρβλ. απόφαση της 28ης Ιουλίου 2011, Diputación Foral de Vizcaya κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-474/09 P έως C-476/09 P, EU:C:2011:522, σκέψη 58).

⁵ Βλ. απόφαση της 10ης Ιουλίου 2019, VG κατά Επιτροπής (C-19/18 P, EU:C:2019:578, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

31. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η αναιρεσείουσα υπέβαλε δύο αιτήσεις, κατά τα περιγραφόμενα στα σημεία 10 και 12 των παρουσών προτάσεων. Ως εκ τούτου, τίθεται το ζήτημα της σχέσης μεταξύ διαφόρων αλληλένδετων εν προκειμένω διαδικασιών, ήτοι: i) της αίτησης υποψηφιότητας σε προκήρυξη για κενή θέση, σύμφωνα με τους κανόνες που τηρούνται για την πλήρωση κενών θέσεων, κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, ii) της αίτησης για διοργανική μετάταξη κατόπιν απόσπασης υπαλλήλου σε όργανο υποδοχής, κατά την έννοια του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, και iii) της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων, η οποία, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, συνιστά διαδικασία *sui generis*, είναι εσωτερική και αφορά ειδικά το EUIPO (στο εξής: διαδικασία *sui generis*), μη προβλεπόμενη από τον ΚΥΚ⁶.

32. Εν προκειμένω, η απόφαση κατά της οποίας ασκήθηκε η προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ελήφθη αποκλειστικά σε σχέση με τη δεύτερη αίτηση, κατά τα περιγραφόμενα στο σημείο 12 των παρουσών προτάσεων, ενώ από την απόφαση αυτή προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι η ΑΔΑ αποφάσισε να μην εξετάσει την υποψηφιότητα της αναιρεσείουσας που αφορούσε την προκήρυξη κενής θέσης με την αιτιολογία, κατ' ουσίαν, ότι η προκήρυξη δεν απευθυνόταν στην αναιρεσείουσα, η οποία ήταν υπάλληλος άλλου θεσμικού οργάνου της Ένωσης. Εντούτοις, η ΑΔΑ εξέτασε τη δεύτερη αυτή αίτηση ως αίτηση μετάταξης κατά την έννοια του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, βάσει των κριτηρίων που προκύπτουν από την ετήσια διαδικασία μετατάξεων⁷, η οποία κρίθηκε νόμιμη από το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

33. Συναφώς, όμως, δεν προκύπτει ευχερώς, αφενός, αν η προκήρυξη κενής θέσης πρέπει να θεωρηθεί ότι μπορεί να απευθύνεται στην αναιρεσείουσα⁸ και, αφετέρου, αν η ύπαρξη σχέσης μεταξύ της αίτησης μετάταξης κατά την έννοια του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ και της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων ήταν τέτοια ώστε να δικαιολογεί την εφαρμογή των κριτηρίων που συνδέονται με τη διαδικασία αυτήν κατά την εξέταση της αίτησης μετάταξης, δεδομένου ιδίως ότι η αίτηση αυτή υποβλήθηκε εκτός του πλαισίου της ετήσιας διαδικασίας μετάταξης⁹. Φρονώ ότι η έλλειψη σαφήνειας όσον αφορά τις δύο ως άνω πτυχές και η σιωπή του Γενικού Δικαστηρίου ως προς το ζήτημα αυτό στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι ιδιαίτέρως προβληματικές.

34. Ωστόσο, παρά τη σύγχυση που προκύπτει, η οποία περιπλέκει σημαντικά τη νομική ανάλυση της υπό κρίση υπόθεσης, είναι σκόπιμο να πραγματοποιηθεί η ανάλυση αυτή ως εξής.

⁶ Ειδικότερα, όσον αφορά την τελευταία αυτή διαδικασία, αντιλαμβάνομαι, από τη μελέτη των στοιχείων της δικογραφίας, ότι η διαδικασία αυτή, σε αντίθεση με τη διαδικασία που αναφέρεται στο άρθρο 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, η οποία απευθύνεται μόνο στους υπαλλήλους της Ένωσης, περιλαμβάνει όχι μόνον τους υπαλλήλους άλλων θεσμικών οργάνων που εκδηλώνουν το ενδιαφέρον τους για μετάταξη, αλλά και τους συμβασιούχους και τους έκτακτους υπαλλήλους καθώς και τα πρόσωπα που περιλαμβάνονται στον εφεδρικό πίνακα επιτυγχόντων της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Επιλογής Προσωπικού (EPSO). Επιπλέον, η διαδικασία αυτή συνίσταται στη σύγκριση υποψηφίων των οποίων τα επαγγελματικά προσόντα και η διοικητική κατάσταση ποικίλλουν, σύμφωνα με τα κριτήρια που περιγράφονται στο σημείο 9 των παρουσών προτάσεων, προκειμένου να προσδιοριστεί ποιοι εξ αυτών μπορούν να διοριστούν υπάλληλοι του EUIPO στις θέσεις που προορίζονται προς τούτο από τον προϋπολογισμό, οι οποίες μπορούν να καλυφθούν μόνο μέσω αυτής της εσωτερικής διαδικασίας, χωρίς δημοσίευση προκήρυξης κενής θέσης.

⁷ Βλ. σημείο 9 των παρουσών προτάσεων.

⁸ Επικουρικώς, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από την επίμαχη προκήρυξη κενής θέσης, αυτή δεν μνημόνευε καμία διάταξη του ΚΥΚ ως νομική βάση, αλλά αναφερόταν μόνο στην «εσωτερική κινητικότητα». Ωστόσο, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε τις εν λόγω πτυχές της προκήρυξης, προσθέτοντας ότι, σε κάθε περίπτωση, ως έκτακτος υπάλληλος του EUIPO, μπορούσε να υποβάλει αίτηση για την επίμαχη κενή θέση.

⁹ Στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως ανατρέσεως (βλ. σημεία 61 έως 69 των παρουσών προτάσεων), η αναιρεσείουσα επιδιώκει να ανατρέψει τη θέση του Γενικού Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία τα επιχειρήματά της, με τα οποία αμφισβητείται η νομική βάση της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων και η εφαρμογή των κριτηρίων που συνδέονται με τη διαδικασία αυτή στην αίτησή της, ήταν αβάσιμα ή αλυσιτελή, υποστηρίζοντας ότι η αίτησή της έπρεπε να εξεταστεί στο πλαίσιο πλήρωσης της δημοσιευθείσας κενής θέσης και λαμβανομένων υπόψη των προσόντων της.

2. Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

35. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αποτελείται από τρία σκέλη, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί τη σχέση, εν προκειμένω, μεταξύ των άρθρων 4, 8, 27, 29 και 110 του ΚΥΚ.

36. Στο πλαίσιο του λόγου αυτού, και ειδικότερα στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του, το ζήτημα που χρήζει ανάλυσης στην υπό κρίση υπόθεση είναι το κατά πόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ορθώς, αφενός, όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό της επίμαχης αίτησης και, αφετέρου, όσον αφορά τις έννομες συνέπειες που απορρέουν από αυτόν.

α) Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

37. Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου, όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της επίμαχης αίτησης και τις συνέπειές του στο πλαίσιο της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης¹⁰, ενέχει πλάνη περί το δίκαιο. Υποστηρίζει ότι τα άρθρα 8 και 29 του ΚΥΚ δεν ρυθμίζουν δύο διαφορετικές διαδικασίες. Κατ' αυτήν, το άρθρο 8 του ΚΥΚ δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά κατάσταση κατά την οποία δεν υπάρχει κενή θέση εργασίας, δεδομένου ότι μια τέτοια προσέγγιση θα αντέβαινε όχι μόνο στο γράμμα του άρθρου 4 του ΚΥΚ, αλλά και στον σκοπό των άρθρων 4 και 29 του ΚΥΚ. Συγκεκριμένα, πρέπει να υπάρχει κενή θέση στην οποία μπορεί να μεταταχθεί ο υπάλληλος, δεδομένου ότι η μετάταξή του δεν πραγματοποιείται μαζί με τη θέση που κατέχει στο όργανο από το οποίο προέρχεται, πολλώ δε μάλλον, καθόσον οι διάφορες θέσεις πρέπει να προβλέπονται στον προϋπολογισμό κάθε οργάνου υποδοχής. Η αναιρεσείουσα προσάπτει επίσης στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε τα στοιχεία της δικογραφίας και, ειδικότερα, την ίδια τη γραμματική διατύπωση της επίμαχης αίτησης, θεωρώντας ότι επρόκειτο για αίτηση μετάταξης κατά την έννοια του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ.

38. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο θα κληθεί να κρίνει αν το Γενικό Δικαστήριο ορθώς απέκλεισε την ταυτόχρονη εφαρμογή, μεταξύ άλλων, του άρθρου 8 και του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, κρίνοντας, κατ' ουσίαν, ότι μια αίτηση διοργανικής μετάταξης, κατά την έννοια του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, δεν μπορεί να αφορά άμεσα συγκεκριμένη προκηρυχθείσα κενή θέση¹¹.

39. Κατά τη γνώμη μου, η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου, ιδίως στις σκέψεις 60 έως 64 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης¹², σύμφωνα με την οποία, κατ' ουσίαν, η αίτηση διοργανικής μετάταξης κατόπιν απόσπασης υπαλλήλου, κατά την έννοια του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, πρέπει να διακρίνεται κατά τρόπο απόλυτο από τους κανόνες που διέπουν τις δυνατότητες πλήρωσης κενών θέσεων, μεταξύ άλλων, κατόπιν αίτησης διοργανικής μετάταξης, κατά την έννοια του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, ενέχει πλάνη περί το δίκαιο για τους λόγους που θα εκθέσω κατωτέρω. Ειδικότερα, καθόσον η διάκριση αυτή φαίνεται να διαπνέει το σύνολο της συλλογιστικής του Γενικού Δικαστηρίου, ήδη από την απόδοση του νομικού χαρακτηρισμού στην επίμαχη αίτηση, φρονώ ότι είναι σκόπιμο να αρχίσω την παρούσα ανάλυση εξετάζοντας την ορθότητα της διάκρισης αυτής, πριν ακόμη εξετάσω τον ίδιο τον νομικό χαρακτηρισμό.

¹⁰ Βλ. σημείο 18 των παρούσων προτάσεων.

¹¹ Σημείο 61 και σημείο 63, πρώτη περίπτωση, του διατακτικού της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

¹² Η παραδοχή σχετικά με τη διάκριση αυτήν εκτίθεται ήδη στη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η οποία προηγείται του νομικού χαρακτηρισμού της επίμαχης αίτησης και αναπτύχθηκε περαιτέρω στις σκέψεις 60 έως 64 της απόφασης αυτής, κατόπιν του εν λόγω χαρακτηρισμού.

40. Συναφώς, επισημαίνεται, πρώτον, ότι η *γραμματική* ερμηνεία του άρθρου 8 και του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ αποκλείει την απόλυτη διάκριση στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Πράγματι, η πρώτη από τις διατάξεις αυτές αφορά, μεταξύ άλλων, την περίπτωση αίτησης μετάταξης υπαλλήλου κατόπιν απόσπασής του σε άλλο θεσμικό όργανο της Ένωσης. Επομένως, το άρθρο 8 του ΚΥΚ δεν προβλέπει κανέναν περιορισμό όσον αφορά τη δυνατότητα μετάταξης των υπαλλήλων βάσει, μεταξύ άλλων, του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ΚΥΚ.

41. Όσον αφορά το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, η διάταξη αυτή αφορά συγκεκριμένες δυνατότητες της ΑΔΑ για την πλήρωση κενών θέσεων, ήτοι τη μετάθεση, τον διορισμό σύμφωνα με το άρθρο 45α του ΚΥΚ ή την προαγωγή εντός του οργάνου, τη διοργανική μετάταξη και τη διαδικασία επιλογής βάσει εξέτασης των πινάκων κατάλληλων υποψηφίων και βάσει διαγωνισμών.

42. Συγκεκριμένα, από το γράμμα του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ προκύπτει ότι η συγκεκριμένη διάταξη καθορίζει τη σειρά προτίμησης που πρέπει να τηρεί η ΑΔΑ για την πλήρωση κενών θέσεων, δίνοντας προτεραιότητα στους υπαλλήλους που υπηρετούν ήδη στο όργανο, στη συνέχεια στους υπαλλήλους άλλων οργάνων, ακολούθως στους υποψηφίους που είναι εγγεγραμμένοι σε πίνακες κατάλληλων υποψηφίων και, τέλος, στους υποψηφίους στο πλαίσιο διαγωνισμών¹³. Επομένως, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι, σύμφωνα με την τελευταία αυτή διάταξη, η ΑΔΑ οφείλει να εξετάζει επιμελώς τις υποβληθείσες αιτήσεις υποψηφιότητας βάσει της σειράς προτίμησης που προβλέπει η διάταξη αυτή¹⁴.

43. Δεύτερον, η *συστηματική* ερμηνεία του άρθρου 8 και του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ αποκλείει επίσης τη διάκριση στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά την εφαρμογή των διατάξεων αυτών. Συγκεκριμένα, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 8, το οποίο περιλαμβάνεται στον τίτλο I, εντάσσεται, όπως υποδηλώνει ο τίτλος του, στις γενικές διατάξεις του ΚΥΚ. Το δε άρθρο 29 του ΚΥΚ εμπίπτει στο πρώτο κεφάλαιο, το οποίο επιγράφεται «Πρόσληψη», του τίτλου III, ο οποίος επιγράφεται «Σταδιοδρομία του υπαλλήλου».

44. Τούτου λεχθέντος, φρονώ, όπως έχει ήδη επισημάνει η γενική εισαγγελέας J. Kokott¹⁵, ότι οι γενικές διατάξεις του ΚΥΚ έχουν οριζόντια εφαρμογή σε όλους τους τομείς του ευρωπαϊκού δημοσιοϋπαλληλικού δικαίου. Η εκτίμηση αυτή μπορεί να επιβεβαιωθεί από τη νομολογία¹⁶. Ως εκ τούτου, ο γενικός χαρακτήρας της διάταξης του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, η οποία αφορά αίτηση μετάταξης υπαλλήλου κατόπιν απόσπασής του, συνηγορεί υπέρ της συνδυαστικής

¹³ Το συμπέρασμα αυτό ίσχυε από την έκδοση της αποφάσεως της 18ης Μαρτίου 1999, Carabajo Ferrero κατά Κοινοβουλίου (C-304/97 P, EU:C:1999:152, σκέψεις 29 και 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Ασφαλώς, η απόφαση αυτή εκδόθηκε βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, ως είχε αρχικώς, το οποίο καθόριζε σειρά προτίμησης με ιδιαίτερη έμφαση στους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό που υπηρετούσαν ήδη στο όργανο, στο μέτρο που τα στοιχεία α' και β' προέβλεπαν, αντιστοίχως, πρώτον, τις δυνατότητες προαγωγής ή μετάθεσης εντός του θεσμικού οργάνου και, δεύτερον, τις δυνατότητες διοργάνωσης διαγωνισμών εντός του οργάνου ακολουθούμενες, μόνο ως τρίτη επιλογή, από την εξέταση των αιτήσεων μετάταξης υπαλλήλων άλλων θεσμικών οργάνων. Εντούτοις, το συμπέρασμα της εν λόγω απόφασης σχετικά με τη σειρά προτεραιότητας ισχύει ακόμη περισσότερο βάσει της νέας διατύπωσης του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, το οποίο εφαρμόζεται εν προκειμένω, και το οποίο κατατάσσει πλέον στην πρώτη θέση τους υπαλλήλους του οικείου θεσμικού οργάνου και στη δεύτερη θέση τους υπαλλήλους άλλων θεσμικών οργάνων, υπογραμμίζοντας με τον τρόπο αυτόν την προτεραιότητα που δίνεται στους υπαλλήλους, κατά την εξέταση της ενδεχόμενης τοποθέτησής τους σε κενή θέση, ακολουθούμενη μόνο από τις δυνατότητες εξέτασης των πινάκων κατάλληλων υποψηφίων ή διοργάνωσης εσωτερικού διαγωνισμού.

¹⁴ Ωστόσο, η χρήση του όρου «δυνατότητες» στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ σημαίνει σαφώς ότι η ΑΔΑ δεν δεσμεύεται απολύτως (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2000, Κοινοβούλιο κατά Richard, C-174/99 P, EU:C:2000:412, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

¹⁵ Γνώμη της γενικής εισαγγελέας J. Kokott στην υπόθεση Επανεξέταση Επιτροπή κατά Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, σημείο 30).

¹⁶ Βλ., όσον αφορά την ταυτόχρονη εφαρμογή των άρθρων 4, 29 και, κατ' ουσίαν, του άρθρου 7, σχετικά με τη «μετάθεση», του ΚΥΚ, απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 1981, Carbogani και Coda Zabetta κατά Επιτροπής (161/80 και 162/80, EU:C:1981:51, σκέψη 19), και, όσον αφορά την ταυτόχρονη εφαρμογή των άρθρων 4 και 29 του ΚΥΚ, απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 1986, R. κατά Επιτροπής (75/85, EU:C:1986:347, σκέψη 18).

ερμηνείας της με το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, όσον αφορά, αφενός, τις συγκεκριμένες δυνατότητες πλήρωσης μιας θέσης εργασίας στα όργανα υποδοχής και, αφετέρου, τη σειρά προτίμησης που πρέπει να τηρείται για τον σκοπό αυτόν.

45. Αντίθετη ερμηνεία όπως αυτή προκύπτει, ιδίως, από τις σκέψεις 62 και 63 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σύμφωνα με την οποία αίτηση μετάταξης που υποβάλλεται βάσει του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ δεν μπορεί να αφορά άμεσα συγκεκριμένη κενή θέση που έχει προκηρυχθεί από την ΑΔΑ, θα είχε ως συνέπεια τον περιορισμό της ευχέρειας των αποσπασμένων υπαλλήλων να υποβάλουν αίτηση για συγκεκριμένες θέσεις απασχόλησης, ενώ τέτοιος περιορισμός δεν ισχύει για τους μη αποσπασμένους υπαλλήλους. Ωστόσο, αντί να χορηγηθεί στους αποσπασμένους υπαλλήλους πρόσθετο δικαίωμα μετάταξης, το άρθρο αυτό, όπως ερμηνεύθηκε από το Γενικό Δικαστήριο, έχει ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του δικαιώματός τους. Από *τελολογική* άποψη, αμφιβάλλω αν αυτή θα μπορούσε να ήταν η πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης.

46. Ούτε με πείθει το επιχείρημα του Γενικού Δικαστηρίου σύμφωνα με το οποίο η εξαίρεση των αποσπασμένων υπαλλήλων από τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ΚΥΚ δικαιολογείται από την ανάγκη η ΑΔΑ να διευρύνει την επιλογή πέραν των δυνατοτήτων που παρέχει το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ΚΥΚ¹⁷, προωθώντας την κινητικότητα των υπαλλήλων της Ένωσης, καθώς και το συμφέρον της υπηρεσίας¹⁸. Αντιλαμβάνομαι ότι η μετάταξη αποσπασμένου υπαλλήλου, κατόπιν αιτήσεώς του δυνάμει του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, δεν θα προσέφερε πρόσθετους ανθρώπινους πόρους στο οικείο θεσμικό όργανο της Ένωσης σε σύγκριση με την πρόσληψη προσώπων που δεν εργάζονται ήδη στο ίδιο θεσμικό όργανο, όπως αναφέρεται στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και, επομένως, ενδέχεται να υπάρχει συμφέρον να περιοριστεί η δυνατότητα των αποσπασμένων υπαλλήλων να υποβάλουν αίτηση για κενές θέσεις σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ΚΥΚ.

47. Ωστόσο, η συνεκτίμηση του ανωτέρω σκεπτικού θα σήμαινε, κατ' ουσίαν, ότι το συμφέρον της υπηρεσίας να ενισχύσει το προσωπικό της με υπαλλήλους που εργάζονται σε άλλα θεσμικά όργανα θα υπερίσχυε του σκοπού της πρόσληψης προσώπων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, απόδοσης και ακεραιότητας¹⁹ διότι θα στερούσε από έναν αποσπασμένο υπάλληλο τη δυνατότητα να πείσει την ΑΔΑ για τα προσόντα του σε σχέση με υπαλλήλους που δεν έχουν αποσπαστεί. Επομένως, η συνεκτίμηση αυτή, στην πραγματικότητα, περιορίζει, αντί να διευρύνει, την επιλογή της ΑΔΑ.

48. Τέλος, από πρακτική άποψη, η ερμηνεία σύμφωνα με την οποία μια αίτηση διοργανικής μετάταξης, κατά την έννοια του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, δεν μπορεί να αφορά άμεσα συγκεκριμένη κενή θέση για την οποία έχει εκδοθεί προκήρυξη κενής θέσης θα μπορούσε να καταστήσει άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας τη δυνατότητα μετάταξης που προβλέπει η διάταξη αυτή.

49. Συναφώς, φρονώ ότι ο αποκλεισμός, μεταξύ άλλων, της ταυτόχρονης εφαρμογής των άρθρων 8 και 29 του ΚΥΚ, στον οποίον κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο, δεν έχει νόημα. Πράγματι, εάν η αίτηση μετάταξης δεν αφορά προκηρυχθείσα κενή θέση, σε ποια θέση θα

¹⁷ Σκέψη 60, δεύτερη περίπτωση, του διατακτικού της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

¹⁸ Σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

¹⁹ Άρθρο 27 του ΚΥΚ.

μεταταχθεί ο εν λόγω υπάλληλος²⁰; Επιπλέον, ένας τέτοιος αποκλεισμός ενέχει τον κίνδυνο αντίθεσης προς τους δημοσιονομικούς περιορισμούς στον βαθμό που κάθε θέση στην οποία η αρμόδια για τον προϋπολογισμό αρχή έχει προσδώσει μόνιμο χαρακτήρα θα πρέπει να προβλέπεται λεπτομερώς σε πίνακα θέσεων ο οποίος προσαρτάται στο τμήμα του προϋπολογισμού σχετικά με κάθε όργανο²¹. Ωστόσο, όπως ορθώς επισημαίνει η αναιρεσείουσα, ένας υπάλληλος δεν μετατάσσεται στο όργανο υποδοχής μαζί με τη θέση που κατείχε στο όργανο προέλευσης. Με άλλα λόγια, ένας υπάλληλος μπορεί να μεταταχθεί σε όργανο υποδοχής μόνον εάν προβλέπεται μόνιμη κενή θέση η οποία πρέπει να πληρωθεί και εφόσον τηρούνται οι κανόνες του ΚΥΚ για την πλήρωσή της.

50. Τούτου λεχθέντος, θα μπορούσε η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου που υπενθυμίζεται στο σημείο 38 των παρουσών προτάσεων να έχει την έννοια ότι η αίτηση μετάταξης μπορεί να αφορά μόνον τις θέσεις που προβλέπονται ειδικά από το όργανο υποδοχής, στο πλαίσιο εσωτερικής διαδικασίας η οποία έχει σχεδιαστεί για τον σκοπό αυτόν και δεν προβλέπεται στον ΚΥΚ, δηλαδή στο πλαίσιο της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων. Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι μια τέτοια ερμηνεία, η οποία ουδόλως προκύπτει ρητώς από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, παραβλέπει τον γενικό χαρακτήρα της διάταξης σχετικά με τη διοργανική μετάταξη υπαλλήλου μετά την απόσπασή του, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ.

51. Επιπλέον, δεν βλέπω κανέναν αντικειμενικό λόγο για τον οποίο η αίτηση μετάταξης υπαλλήλου μετά την απόσπασή του θα πρέπει να περιορίζεται μόνο στις θέσεις που προβλέπονται ειδικώς στο όργανο υποδοχής στο πλαίσιο εσωτερικής διαδικασίας. Ωστόσο, η ετήσια διαδικασία μετατάξεων, διαδικασία *sui generis* η οποία παρέχει πρόσθετη δυνατότητα διοργανικών μετατάξεων σε σύγκριση με εκείνη που προβλέπει ο ΚΥΚ για την πρόσβαση σε θέσεις υπαλλήλων εντός του EUIPO, δεν μπορεί να υπερισχύσει του συστήματος του ΚΥΚ όσον αφορά τις μετατάξεις κατόπιν απόσπασης υπαλλήλου, η εφαρμογή του οποίου στο EUIPO επιβάλλεται δυνάμει της ιδρυτικής πράξης του²². Αυτό το σύστημα, για να αναπτύξει την πρακτική του αποτελεσματικότητα, πρέπει να ερμηνεύεται σε συνδυασμό με τα άρθρα 4 και 29 του ΚΥΚ²³. Σε κάθε περίπτωση, ένας τέτοιος περιορισμός θα μπορούσε να οδηγήσει –χωρίς να υπάρχει αντικειμενικός λόγος– σε διαφορετική μεταχείριση μεταξύ αποσπασμένων υπαλλήλων που ζητούν να μετατεθούν σύμφωνα με το άρθρο 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ στο EUIPO, το οποίο διαθέτει ειδική εσωτερική διαδικασία, και εκείνων που είναι αποσπασμένοι σε άλλο θεσμικό όργανο της Ένωσης, το οποίο δεν προβλέπει τέτοια διαδικασία, και οι οποίοι ζητούν να μετατεθούν στο όργανο αυτό.

52. Το συμπέρασμα αυτό επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η ετήσια διαδικασία μετατάξεων φαίνεται να έχει, όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, διαφορετικό πεδίο εφαρμογής από εκείνο της διαδικασίας που διέπει την αίτηση μετάταξης κατά την έννοια του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ²⁴. Όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο επιβεβαίωσε την ανάλυση που διενεργήθηκε με την επίδικη απόφαση, η οποία βασίστηκε στα κριτήρια εκτίμησης που συνδέονται με τη διαδικασία αυτή, βάσει των οποίων κρίθηκε η επίμαχη

²⁰ Στην περίπτωση που εννοείται ότι ο υπάλληλος θα μετατεθεί σε θέση που προορίζεται για τον σκοπό αυτόν στο πλαίσιο της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων, βλ. σημείο 50 των παρουσών προτάσεων.

²¹ Άρθρο 6, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

²² Άρθρο 1α, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

²³ Πράγματι, από το σύστημα του ΚΥΚ προκύπτει ότι, σε περίπτωση κενής θέσης, εφαρμόζονται τα άρθρα 4 και 29 του ΚΥΚ (πρβλ. απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 1981, Carbognani και Coda Zabetta κατά Επιτροπής, 161/80 και 162/80, EU:C:1981:51, σκέψη 19), δεδομένου ότι το άρθρο 4 προβλέπει την υποχρέωση δημοσίευσης κάθε κενής θέσης και το άρθρο 29 προβλέπει τη σειρά προτεραιότητας όσον αφορά τη χρήση ειδικών δυνατοτήτων για την πλήρωση της εν λόγω κενής θέσης.

²⁴ Βλ. υποσημείωση 6 των παρουσών προτάσεων.

αίτηση, χωρίς να εξετάσει, μολονότι κλήθηκε προς τούτο από την αναιρεσείουσα, αν υπήρχε σχέση μεταξύ της εν λόγω διαδικασίας και της διαδικασίας του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, σε συνδυασμό με το άρθρο 29 του ΚΥΚ.

53. Όπως συμπληρωματικώς, πρέπει να επισημανθεί ότι ο αποκλεισμός της ταυτόχρονης εφαρμογής, μεταξύ άλλων, των άρθρων 8 και 29 του ΚΥΚ είναι αντίθετος προς την αιτιολογία που εκτίθεται στην ίδια την επίδικη απόφαση. Σύμφωνα με την αιτιολογία αυτή, η υποψηφιότητα της αναιρεσείουσας για την προκήρυξη κενής θέσης δεν εξετάστηκε για τον λόγο ότι η προκήρυξη δεν απευθυνόταν σε αυτήν υπό την ιδιότητά της ως υπαλλήλου άλλου θεσμικού οργάνου, διευκρίνιση η οποία περιελήφθη και στην απόφαση περί απορρίψεως της ένστασης. Ωστόσο, από κανένα στοιχείο της επίδικης απόφασης δεν προκύπτει ότι η αίτηση υποψηφιότητας δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να αφορά κενή θέση²⁵. Συναφώς, επισημαίνεται ότι το συμπέρασμα του EUIPO σχετικά με τους κατά νόμον αποδέκτες της προκήρυξης κενής θέσης, το οποίο αμφισβητήθηκε από την αναιρεσείουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, δεν εξετάστηκε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Επομένως, τα περί του αντιθέτου επιχειρήματα του EUIPO, τα οποία απορρέουν από εσφαλμένη ερμηνεία των σκέψεων 62 και 64 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεν αναιρούν τα προεκτεθέντα.

54. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω στοιχείων, φρονώ ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση καθόσον έκρινε ότι η επίμαχη αίτηση, η οποία χαρακτηρίστηκε ως αίτηση μετάταξης κατά την έννοια του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, δεν μπορούσε από τη φύση της να αφορά συγκεκριμένη κενή θέση και, κατά συνέπεια, εσφαλμένως απέρριψε ως αλυσιτελείς τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας που αφορούσαν, κατ' ουσίαν, το ζήτημα της μη ταυτόχρονης εφαρμογής της προαναφερθείσας διάταξης με τη διάταξη, μεταξύ άλλων, του άρθρου 29 του ΚΥΚ.

55. Συναφώς, επισημαίνεται, όπως ήδη έχει τονιστεί στην αρχή της παρούσας ανάλυσης, ότι το σφάλμα αυτό επηρεάζει και τα λοιπά σημεία της συλλογιστικής του Γενικού Δικαστηρίου που αφορά την εξέταση του βασίμου της προσφυγής. Αυτό ισχύει και για τον νομικό χαρακτηρισμό της επίμαχης αίτησης, στο πλαίσιο του οποίου το Γενικό Δικαστήριο έκρινε απαραίτητο να αποδώσει στην εν λόγω αίτηση διττό χαρακτηρισμό, θεωρώντας την είτε ως αίτηση μετάταξης είτε ως αίτηση υποψηφιότητας αφορώσα την προκήρυξη κενής θέσης. Ωστόσο, όπως προκύπτει από τα προηγούμενα σημεία, οι δύο διαδικασίες μπορούσαν να εφαρμοστούν παράλληλα και, κατά συνέπεια, μια αίτηση μετάταξης βάσει του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ μπορούσε πράγματι να αφορά την προκηρυχθείσα κενή θέση. Με την απόδοση διττού χαρακτήρα στην επίμαχη αίτηση, κατά τον νομικό χαρακτηρισμό της, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

56. Χάριν πληρότητας, επισημαίνω ότι, καθόσον από την επίμαχη αίτηση προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα είχε την πρόθεση να μεταταχθεί στο EUIPO και να γίνει υπάλληλός του διά της ανταπόκρισής της στη δημοσίευση της προκήρυξης κενής θέσης, η ακριβής διατύπωση της επίμαχης αίτησης δεν έχει, κατά τη γνώμη μου, καμία σημασία. Πράγματι, εναπόκειται στην ΑΔΑ να προβεί στον νομικό χαρακτηρισμό της αίτησης κατά τρόπον ώστε αυτή να ανταποκρίνεται στη βούληση του συντάκτη της²⁶. Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση συνέβη ακριβώς το αντίθετο: η κενή θέση που προκηρύχθηκε στο EUIPO δεν μνημόνευε καμία νομική

²⁵ Βλ. σημείο 32 των παρούσων προτάσεων.

²⁶ Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι ο αιτών, ο οποίος απευθύνει την αίτησή του στην ΑΔΑ, μπορεί ακόμη και να μνημονεύει εσφαλμένη νομική βάση στην αίτησή του. Εντούτοις, μια τέτοια περίπτωση δεν θα πρέπει να αποβαίνει εις βάρος του, καθόσον η ΑΔΑ, η οποία οφείλει να συνεκτιμά όλα τα στοιχεία που ενδέχεται να καθορίσουν την απόφασή της, υποχρεούται να προβαίνει στον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των εγγράφων που της υποβάλλονται.

βάση, ενώ το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα, με την επίμαχη αίτησή της, επικαλέστηκε δύο νομικές βάσεις, δηλαδή τα άρθρα 8 και 29 του ΚΥΚ, πράγμα απολύτως ορθό κατά τη γνώμη μου, ερμηνεύθηκε εις βάρος της.

57. Επομένως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να γίνει δεκτό. Κατόπιν τούτου, θα εξετάσω, για λόγους πληρότητας, και τα υπόλοιπα σκέλη του πρώτου και του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

β) Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

58. Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς της ή, τουλάχιστον, ερμήνευσε εσφαλμένως τον πρώτο λόγο ακυρώσεως και δεν έλαβε υπόψη ορισμένα από τα επιχειρήματά της, εστιάζοντας στα επιχειρήματα του EUIPO σχετικά με τις εκθέσεις αξιολόγησης χωρίς να τα σταθμίσει με τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας, δεδομένου μάλιστα ότι οι εκθέσεις αξιολόγησης δεν περιλαμβάνονταν στη δικογραφία που είχε στη διάθεσή του το Γενικό Δικαστήριο.

59. Τα επιχειρήματα αυτά δεν μου φαίνονται πειστικά. Ασφαλώς το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στα επιχειρήματα του EUIPO σχετικά με τις εκθέσεις αξιολόγησης της αναιρεσείουσας. Ωστόσο, η αναιρεσείουσα, η οποία δεν ισχυρίζεται ότι δεν γνώριζε το περιεχόμενο των εν λόγω εκθέσεων, ήταν σε θέση να ασκήσει αποτελεσματικά τα δικαιώματα άμυνάς της όσον αφορά τα συμπεράσματα που εξήχθησαν από αυτές. Επομένως, η προβαλλόμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνάς της δεν μπορεί να προκύψει από το ότι οι εκθέσεις αξιολόγησης δεν υπήρχαν στη δικογραφία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, τούτο δε κατά μείζονα λόγο όταν η ίδια η αναιρεσείουσα δεν θεώρησε σκόπιμο να προσκομίσει αυτά τα έγγραφα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

60. Εξάλλου, από τις σκέψεις 52 και 53 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι, σε αντίθεση με όσα ισχυρίζεται η αναιρεσείουσα, κατά τη διαμόρφωση της κρίσης του, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη όχι μόνον τις εκθέσεις αξιολόγησης, αλλά και άλλα στοιχεία, όπως τα προσόντα της αναιρεσείουσας και τις θέσεις που αυτή κατείχε κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας της στο EUIPO. Επιπλέον, το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας δεν μπορεί να σημαίνει ότι προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς της ή ότι, τουλάχιστον, ερμήνευσε εσφαλμένως τον πρώτο λόγο ακυρώσεως και δεν εξέτασε ορισμένα από τα επιχειρήματά της. Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

γ) Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

61. Στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον, αφενός, απέρριψε τις αιτιάσεις της σχετικά με την ετήσια διαδικασία μετατάξεων ως αλυσιτελείς, μολονότι τα κριτήρια που απορρέουν από τη διαδικασία αυτήν εφαρμόστηκαν κατά την εξέταση της αίτησής της, και, αφετέρου, παραμόρφωσε τα στοιχεία της δικογραφίας, θεωρώντας ότι η επίμαχη αίτηση δεν εξετάστηκε στο πλαίσιο της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων. Επιπλέον, προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης που υπέχει, καθόσον απάντησε μόνον εν μέρει στα επιχειρήματά της.

62. Υπενθυμίζεται ότι, στη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι όλα τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με την ετήσια διαδικασία μετατάξεων ήταν αλυσιτελή στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας της επίδικης απόφασης, η οποία αφορούσε άλλη αίτηση μετάταξης. Στις σκέψεις 70 και 71 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας που στηρίζονταν στην παράβαση του άρθρου 110 του ΚΥΚ ήταν απαράδεκτα, κυρίως λόγω του ότι η αναιρεσείουσα δεν εξέθεσε με σαφήνεια και ακρίβεια τον αντίκτυπο που η παράβαση αυτή είχε στην προσωπική της κατάσταση ή στο περιεχόμενο της επίδικης απόφασης.

63. Προκαταρκτικώς, δεν συμμερίζομαι την άποψη που εκφράζει το EUIPO προς απάντηση των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας, όπως αυτά συνοψίζονται στο σημείο 61 των παρουσών προτάσεων, με την οποία υποστηρίζει ότι η επιχειρηματολογία αυτή δεν βασίζεται σε κανένα νομικό στοιχείο, αλλά απλώς αναπαράγει τα επιχειρήματα που είχε ήδη προβάλει η αναιρεσείουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, επιδιώκοντας με τον τρόπο αυτόν να αμφισβητήσει την εκ μέρους του εν λόγω δικαιοδοτικού οργάνου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών. Μολονότι η απλή επανάληψη των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα την απόρριψή τους²⁷, υπενθυμίζεται, ωστόσο, ότι, οσάκις ένας διάδικος αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο, όπως συμβαίνει εν προκειμένω όσον αφορά τη νομιμότητα της διαδικασίας που εφαρμόστηκε κατά την εξέταση της επίμαχης αίτησης, υπό το πρίσμα των διαφόρων διατάξεων του ΚΥΚ, είναι προφανώς δυνατό να εγερθούν εκ νέου, στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου²⁸, αρκεί η αναιρετική διαδικασία να μη στερηθεί μέρος του νοήματός της. Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα του EUIPO σχετικά με το απαράδεκτο του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναίρεσας.

64. Τούτου λεχθέντος, επί της ουσίας των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας πρέπει να επισημανθούν τα ακόλουθα. Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η επίμαχη αίτηση αξιολογήθηκε με βάση τα κριτήρια που προέκυψαν από την ετήσια διαδικασία μετατάξεων. Επομένως, βάσει αυτής της αξιολόγησης το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η επίμαχη αίτηση εξετάστηκε δεόντως από το EUIPO²⁹.

65. Κατά τη γνώμη μου, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, να απορρίψει ως αλυσιτελή τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας που αφορούν, κατ' ουσίαν, την ετήσια διαδικασία μετατάξεων για τον λόγο και μόνον ότι το αντικείμενο της ασκηθείσας ενώπιόν του προσφυγής αφορούσε άλλη αίτηση μετάταξης, η οποία υποβλήθηκε εκτός της προθεσμίας εκδήλωσης ενδιαφέροντος. Η κρίση αυτή του Γενικού Δικαστηρίου αποκλίνει σημαντικά από το πραγματικό πλαίσιο της αξιολόγησης της επίμαχης αίτησης, στο μέτρο που, παρά την υποβολή της αίτησης στο πλαίσιο της προκήρυξης κενής θέσης, η αξιολόγηση, αφενός, πραγματοποιήθηκε υπό το πρίσμα κριτηρίων που απορρέουν από άλλη διαδικασία –την ετήσια διαδικασία μετατάξεων– και, αφετέρου, κρίθηκε νόμιμη από το Γενικό Δικαστήριο³⁰.

²⁷ Πρβλ. αποφάσεις της 19ης Νοεμβρίου 1998, Κοινοβούλιο κατά Gutiérrez de Quijano y Lloréns (C-252/96 P, EU:C:1998:551, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), και της 15ης Ιουλίου 2021, DK κατά ΕΥΕΔ (C-851/19 P, EU:C:2021:607, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

²⁸ Απόφαση της 13ης Ιουλίου 2000, Salzgitter κατά Επιτροπής (C-210/98 P, EU:C:2000:397, σκέψη 43).

²⁹ Βλ. σημείο 32 των παρουσών προτάσεων και σημεία 51 έως 55, σε συνδυασμό με τη σκέψη 5, της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

³⁰ Βλ. υποσημείωση 29 των παρουσών προτάσεων.

66. Πέραν του γεγονότος ότι το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως ανέλυσε τη σχέση μεταξύ της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων, η οποία είναι μια διαδικασία *sui generis*, και της διαδικασίας του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, σε συνδυασμό με το άρθρο 29 του ΚΥΚ, προκειμένου να εκτιμήσει τη νομιμότητα της εφαρμογής των κριτηρίων που απορρέουν από την πρώτη από τις διαδικασίες αυτές στο πλαίσιο της δεύτερης³¹, επιπλέον στέρησε, γενικότερα, από την αναιρεσείουσα τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την καταλληλότητα της εφαρμογής των κριτηρίων αυτών στην εξέταση της αίτησής της. Εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί με ιδιαίτερη προσοχή ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας ότι δεν επηρέασε τη διαδικασία ή τα κριτήρια που εφαρμόστηκαν για την αξιολόγηση της αίτησής της.

67. Υπό τις συνθήκες αυτές, η ετήσια διαδικασία μετατάξεων είναι, κατά τη γνώμη μου, άρρηκτα συνδεδεμένη με τα εν λόγω κριτήρια³². Επομένως, διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή των κριτηρίων που απορρέουν από τη διαδικασία αυτήν, κατά την εξέταση της επίμαχης αίτησης, επιτρέπει στην αναιρεσείουσα να αμφισβητήσει τη νομιμότητα αυτής της διαδικασίας από την οποία απορρέουν τα εν λόγω κριτήρια.

68. Ως εκ τούτου, το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με την απόρριψη των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας όσον αφορά τη νομιμότητα της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων υπό το πρίσμα των άρθρων 4 και 29 του ΚΥΚ ως αλυσιτελών είναι, κατά τη γνώμη μου, νομικώς εσφαλμένο.

69. Επομένως, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι βάσιμο.

3. Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

70. Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αποτελείται από τρία σκέλη, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, απορρίπτοντας τον λόγο ακυρώσεως ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης, προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας και παραμόρφωσε στοιχεία της δικογραφίας.

α) Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

71. Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο βασικά επιχειρήματα. Πρώτον, αμφισβητεί το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου ότι τα επιχειρήματά της σχετικά με τη μη τήρηση της σειράς προτεραιότητας του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, η οποία οδήγησε σε άνιση μεταχείριση μεταξύ των εξωτερικών υποψηφίων και των υπαλλήλων που ζητούν να μεταταχθούν, ήταν αλυσιτελή. Δεύτερον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι η θέση της, ως υπαλλήλου άλλου θεσμικού οργάνου που ζητεί να μετατεθεί μόνιμα στο EUIPO, δεν ήταν συγκρίσιμη με εκείνη ενός υποψηφίου ο οποίος προσλαμβάνεται σε προσωρινή βάση και υποστηρίζει ότι η διαπίστωση αυτή ήταν ασύμβατη με την επίμαχη προκήρυξη κενής θέσης και ότι, σε περίπτωση που η διαφορετική μεταχείριση γινόταν δεκτή, η προτεραιότητα που εγγυάται το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ θα έπρεπε να είχε οδηγήσει στη συνεκτίμηση της αίτησής της.

³¹ Βλ. σημεία 33 και 52 των παρουσών προτάσεων.

³² Βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020, BP κατά FRA (C-601/19 P, EU:C:2020:1048, σκέψη 38).

72. Καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι στις σκέψεις 76 έως 79 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας, αφενός, ως αλυσιτελή και, αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμα.

73. Αξίζει επίσης να υπομνησθεί ότι η αρχή της ίσης μεταχείρισης επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται παρόμοιες καταστάσεις κατά διαφορετικό τρόπο, ούτε διαφορετικές καταστάσεις κατά τον ίδιο τρόπο, εκτός εάν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικώς. Τα διαφοροποιητικά στοιχεία των καταστάσεων και η τυχόν ομοιότητά τους πρέπει να προσδιορίζονται και να εκτιμώνται υπό το πρίσμα του αντικειμένου και του σκοπού της επίμαχης διάταξης, εξυπακουόμενου ότι πρέπει να λαμβάνονται υπόψη ως προς το ζήτημα αυτό οι αρχές και οι σκοποί του οικείου τομέα³³.

74. Τούτου λεχθέντος, όσον αφορά, αφενός, το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ότι, κατ' ουσίαν, τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας, κατά το μέρος που αφορούν τη μη τήρηση της σειράς προτεραιότητας, κατά την έννοια του άρθρου 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, είναι αλυσιτελή, αρκεί να υπομνησθεί ότι, για τους λόγους που εκτίθενται στα σημεία 39 έως 57 των παρούσων προτάσεων, το συμπέρασμα αυτό πρέπει να θεωρηθεί ότι ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.

75. Αφετέρου, η αιτιολογία του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία εκτίθεται στις σκέψεις 77 έως 79 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σχετικά με την απόρριψη ως αβάσιμων των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας περί παραβίασης της αρχής της ίσης μεταχείρισεως κατά την εξέταση της επίμαχης αίτησης είναι επίσης εσφαλμένη.

76. Πράγματι, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, να εστιάσει στην κατάσταση προσώπου μετά την πρόσληψή του ως έκτακτου υπαλλήλου, προκειμένου να συγκρίνει την κατάσταση του εν λόγω προσώπου με εκείνη της αναιρεσείουσας, στο μέτρο που μια τέτοια σύγκριση δεν λαμβάνει υπόψη το πραγματικό πλαίσιο των καταστάσεων στις οποίες αναφέρεται η σχετική επιχειρηματολογία³⁴. Κατά τη γνώμη μου, προκειμένου να συγκριθούν ή να διαφοροποιηθούν ενδεχομένως οι ως άνω καταστάσεις, θα ήταν αναγκαίο να τοποθετηθεί κανείς στο στάδιο της εξέτασης των υποψηφιοτήτων, συγκρίνοντας επομένως τους υποψηφίους για την εν λόγω κενή θέση, δηλαδή έναν εξωτερικό υποψήφιο, εγγεγραμμένο σε εφεδρικό πίνακα, με την αναιρεσείουσα, υπάλληλο της Επιτροπής και αποσπασμένη στο EUIPO, και τούτο, όπως υποστηρίζει η τελευταία, υπό το πρίσμα των κανόνων που αφορούν τη σειρά προτεραιότητας που προβλέπεται στο άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

77. Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτό.

β) Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

78. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως απέρριψε το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης μεταξύ των αιτήσεων υποψηφιότητας των υποψηφίων που δεν είναι ειδικοί σε θέματα διανοητικής ιδιοκτησίας και εκείνων που διαθέτουν τέτοια επαγγελματικά προσόντα.

³³ Βλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, DK κατά EYED (C-851/19 P, EU:C:2021:607, σκέψεις 47 και 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

³⁴ Συναφώς, παρατηρείται ότι, αφενός, η εξωτερική προκήρυξη κενής θέσης η οποία μνημονεύεται στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κατά παραπομπή στη σκέψη 12 αυτής, αποσκοπούσε, στην πραγματικότητα, στην κατάρτιση εφεδρικού καταλόγου υποψηφίων για την πλήρωση θέσης ειδικού σε θέματα διανοητικής ιδιοκτησίας μέσω πρόσληψης έκτακτου υπαλλήλου. Αφετέρου, η προκήρυξη κενής θέσης για την οποία υπέβαλε την υποψηφιότητά της η αναιρεσείουσα αφορούσε την πρόσληψη μόνιμου ή έκτακτου υπαλλήλου.

79. Τα επιχειρήματα αυτά δεν μου φαίνονται πειστικά. Μολονότι θεωρώ χρήσιμο να επισημάνω ότι, κατά την εκτίμηση της συγκρισιμότητας των καταστάσεων, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στις «μετατάξεις», αν και τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας αναφέρονταν, γενικότερα, στην πρόσληψη³⁵, ωστόσο η εκτίμηση αυτή πραγματοποιήθηκε ορθώς, κατ' ουσίαν, με βάση τα προσόντα και τις δεξιότητες των υποψηφίων, συγκεκριμένα δε, στην προκειμένη περίπτωση, με βάση την εξειδίκευσή τους στο δίκαιο διανοητικής ιδιοκτησίας ή σε άλλον γνωστικό τομέα, λαμβανομένων υπόψη των αρχών και των σκοπών του επίμαχου τομέα³⁶.

80. Επομένως, όπως έχει γίνει δεκτό στις σκέψεις 82 και 83 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η διαφορά που υπήρχε μεταξύ ενός μη ειδικευμένου στη διανοητική ιδιοκτησία υπαλλήλου και ενός υπαλλήλου ειδικευμένου στον τομέα αυτόν έγκειτο στις διαφορετικές δεξιότητες καθενός. Κατά συνέπεια, φρονώ ότι η διαφορετική ή, όπως ισχυρίζεται η αναιρεσείουσα, ευνοϊκότερη μεταχείριση της πρώτης από τις καταστάσεις αυτές, η οποία διαφοροποιείται από τη δεύτερη, δεν είναι αντίθετη προς την αρχή της ίσης μεταχείρισης. Επιπλέον, η ίδια η αναιρεσείουσα τονίζει, αφενός, τη διαφορά μεταξύ των υποψηφίων, αν δηλαδή διαθέτουν ή όχι τα επαγγελματικά προσόντα ειδικού στη διανοητική ιδιοκτησία, και, αφετέρου, την αδυναμία σύγκρισης των προσόντων τους.

81. Ως εκ τούτου, φρονώ ότι η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου περί απόρριψης του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως δεν ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.

γ) Επί του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

82. Στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο πλάνη περί το δίκαιο, αντιφατική αιτιολογία και παραμόρφωση των στοιχείων της δικογραφίας, καθόσον απέρριψε το επιχείρημα ότι άλλοι υπάλληλοι έτυχαν μετάταξης εκτός του πλαισίου της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων, κατά παράβαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης. Η αναιρεσείουσα προσάπτει επίσης στο Γενικό Δικαστήριο ότι προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς της, απορρίπτοντας το αίτημά της περί λήψης μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας που αποσκοπούσε στην προσκόμιση καταλόγων αποφάσεων σχετικά με τη διοικητική κατάσταση του προσωπικού που διέπεται από τον ΚΥΚ από το 2013.

83. Η αιτιολογία του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία απέρριψε τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας εκτίθεται στις σκέψεις 86 έως 90 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Κατά την αιτιολογία αυτή, μετά την αίτηση μετάταξης, η οποία κατατέθηκε εκτός της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων και αποτέλεσε αντικείμενο λεπτομερούς εξέτασης, ακολούθησε η έκδοση ρητής απόφασης περί απόρριψης της αίτησης. Δεδομένου ότι ο ΚΥΚ δεν παρέχει δικαίωμα για διοργανική μετάταξη δυνάμει του άρθρου 8 του ΚΥΚ και το δικαίωμα της αναιρεσείουσας να εξεταστεί η αίτηση μετάταξής της δεν συνεπάγεται ότι η Διοίκηση πρέπει να κάνει την αίτηση αυτή δεκτή, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως της αναιρεσείουσας έπρεπε να απορριφθεί. Κατά συνέπεια, έκρινε ότι δεν ήταν σκόπιμο να κάνει δεκτή την αίτησή της περί λήψεως μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας για την προσκόμιση εγγράφων από το EUIPO.

³⁵ Συλλογισμός ο οποίος, εξάλλου, μπορεί να θεωρηθεί λογικός, στο μέτρο που η αναιρεσείουσα υπέβαλε την αίτηση μετάταξης ανταποκρινόμενη στην προκήρυξη κενής θέσης, πολλώ δε μάλλον που, όπως προκύπτει από το πλαίσιο της υπό κρίση υπόθεσης, οι «μετατάξεις» στο πλαίσιο της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων θα μπορούσαν να αφορούν την πραγματική πρόσληψη ορισμένων υποψηφίων που δεν ήταν υπάλληλοι της Ένωσης.

³⁶ Βλ. τη νομολογία που παρατίθεται στην υποσημείωση 33 των παρούσων προτάσεων.

84. Συναφώς, όσον αφορά τη γραμματική διατύπωση των λόγων απόρριψης των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας, ο βασικός εκ των οποίων εκτίθεται στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης η οποία πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα των σκέψεων 51 έως 55, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «η αίτηση της [αναιρεσείουσας] για μετάταξη, η οποία υποβλήθηκε εκτός του πλαισίου της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων [...], έτυχε λεπτομερούς εξέτασης, την οποία ακολούθησε η έκδοση της [επίδικης] απόφασης με την οποία η εν λόγω αίτηση απορρίφθηκε ρητώς». Οι σκέψεις αυτές πρέπει να ερμηνευθούν σε συνδυασμό με αυτές που αμφισβητεί η αναιρεσείουσα ως αντιφατικές στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.

85. Ειδικότερα, στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «η [αναιρεσείουσα] είχε ήδη υποβάλει αίτηση μετάταξης στο πλαίσιο της πρόσκλησης εκδήλωσης ενδιαφέροντος και, ως εκ τούτου, η επίμαχη αίτηση πρέπει να θεωρηθεί ως προέκταση της επιδίωξής της [...] να επιτύχει τη μετάταξή της ως υπαλλήλου». Στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «το EUIPO [είχε] αναλύσει την επίμαχη αίτηση υπό το πρίσμα των κριτηρίων που αφορούν τις μετατάξεις [...] [και ότι] η επίμαχη αίτηση περιείχε πολλές αναφορές στα κριτήρια αυτά». Στις σκέψεις 52 και 53 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ΑΔΑ είχε πράγματι λάβει υπόψη τα εν λόγω κριτήρια, δηλαδή τις δεξιότητες της αναιρεσείουσας, τις θέσεις που κατείχε κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας της στο EUIPO, καθώς και τις εκθέσεις αξιολόγησής της, στοιχεία τα οποία, όπως προκύπτει από το σημείο 9 των παρουσών προτάσεων, εμπίπτουν πράγματι στα κριτήρια που εφαρμόστηκαν στο πλαίσιο της ετήσιας διαδικασίας μεταθέσεων. Υπενθυμίζεται ότι, στη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, «κάθε επιχείρημα σχετικό με την ετήσια διαδικασία μετατάξεων» που προέβαλε η αναιρεσείουσα απορρίφθηκε ως αλυσιτελές.

86. Ωστόσο, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των προεκτεθεισών κρίσεων, πρώτον, η επίμαχη αίτηση, η οποία εξετάστηκε υπό το πρίσμα των κριτηρίων που εφαρμόζονται στο πλαίσιο της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων, θεωρήθηκε ότι υποβλήθηκε εκτός του πλαισίου αυτού, δεύτερον, η εξέτασή της βάσει των κριτηρίων αυτών επέτρεψε, ωστόσο, να συναχθεί το συμπέρασμα ότι δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 8, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ και, τρίτον, τα επιχειρήματα που προέβαλε η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, στο μέτρο που στηρίζονταν στους προεκτεθέντες ισχυρισμούς, απορρίφθηκαν. Για τους λόγους που εκτέθηκαν κατά την ανάλυση του πρώτου και του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως³⁷, οι κρίσεις αυτές ενέχουν πλάνη περί το δίκαιο, πολλώ δε μάλλον αν ληφθεί υπόψη η σύγκυση ως προς το πλαίσιο της υπόθεσης, όπως εκτίθεται, μεταξύ άλλων, στο σημείο 33 των παρουσών προτάσεων.

87. Το ανωτέρω συμπέρασμα δεν αναιρείται από την διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κατά την οποία ο ΚΥΚ δεν παρέχει κανένα δικαίωμα αποδοχής της αίτησης διοργανικής μετάταξης, ακόμη και όταν υποβάλλεται από υπαλλήλους που πληρούν όλες τις προϋποθέσεις που επιτρέπουν μια τέτοια μετάταξη. Συνάγοντας το ως άνω συμπέρασμα, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξετάζει το επιχείρημα της αναιρεσείουσας σχετικά με την άνιση μεταχείρισή της σε σύγκριση με άλλους υπαλλήλους που μετατάχθηκαν εκτός του πλαισίου της ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων.

88. Επομένως, λόγω της πλάνης περί το δίκαιο που διαπιστώθηκε στο σημείο 86 των παρουσών προτάσεων, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε επί της ουσίας το επιχείρημα της αναιρεσείουσας σχετικά με τη δυνατότητα άλλων υπαλλήλων να τύχουν μετάταξης εκτός του πλαισίου της

³⁷ Βλ. σημεία 39 έως 57 και 64 έως 69 των παρουσών προτάσεων.

ετήσιας διαδικασίας μετατάξεων. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να εκτιμήσει αν προσβλήθηκαν τα δικαιώματα άμυνας της αναιρεσείουσας, λαμβανομένης υπόψη της απόρριψης του αιτήματός της για τη λήψη μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας, κατά τα περιγραφόμενα στο σημείο 82 των παρουσών προτάσεων.

89. Κατά συνέπεια, πρέπει επίσης να γίνει δεκτό και το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

VI. Τελικό συμπέρασμα επί του βασίμου του ενδίκου μέσου

90. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να κρίνει βάσιμο το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως. Χάριν πληρότητας, φρονώ επίσης ότι το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως και το πρώτο και το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι βάσιμα. Ωστόσο, λαμβανομένης υπόψη της απόρριψης από το Γενικό Δικαστήριο, ως αλυσιτελών, πολλών εκ των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας λόγω του σφάλματος που διαπιστώθηκε στο πλαίσιο της εξέτασης του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση επί της ουσίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, σε περίπτωση που το Δικαστήριο αποφασίσει να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, προτείνω να αναπεμφθεί η υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για επανεξέταση, το δε Δικαστήριο να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

VII. Πρόταση

91. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω εκτιμήσεων, προτείνω στο Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 29ης Μαρτίου 2023, ZR κατά EUIPO (T-400/21, EU:T:2023:169), κατά το μέρος που το πρώτο και το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως και το πρώτο και το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι βάσιμα·
- να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και
- να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.